

Aarto Mälgand: "Mõistus, südame alluv, soovib südamele pikka iga!"

Marju Lina

6. veebruar 2018, 0:50

Aarto Mälgand igatseb saada muusikat tehes aina professionaalsemaks, ausamaks ja siiramaks. Töö selle nimel käib.

FOTO: Erakogu

Elurõõmust pakatav Rakvere noormees Aarto Mälgand on andekas muusik, kes armastatud alal mingeid piirjooni ei tõmba. Muusika on tema sees ja ees, helin iga päev ta ümber ning kostmas ka ta aina kõlavast naerust.

Tuntud musikaalsesse Mälgandite suguseltsi kuuluv Aarto Mälgand, kes on õppinud Rakvere põhikoolis, kuid põhikooli lõpetanud hoopis Tallinna muusikakeskkoolis, sest seitsmest aastast Rakvere muusikakooli klaveriklassist talle ei piisanud, kannab taskus kivi- ja betoonkonstruktsioonide ehitaja kutsetunnistust ja hinges unistust õppida mõnes Euroopa võimsas jazz'i-õpet pakkuvas kõrgkoolis.

Mälgandeid on siitkandist muusikailma tegema läinud nii mõnigi.

Tõsi. Kõik neli onu tegelevad ilma peal aktiivselt musitseerimisega. Kaks neist Londonis: Madis Mälgand trummide ning perkussiivsete instrumentide peal, Meelis Mälgand klavripillidel. Ning kaks Tallinnas: Ülo Mälgand, kes on tuntud klaverimängija, saatja ning arranžeerija, ja Mihkel Mälgand, kes on üks nõutumaid bassimängijaid Eestis, ja mis seal salata, räägitakse ka, et üks parimaid.

Teie otsustasite õppida ametikoolis, saite sealt kivi- ja betoonkonstruktsioonide ehitaja paberid.

Läksin ametikooli mitmel põhjusel. Tundus põnev koos keskharidusega mingi amet omandada, ja teisalt olen üsna püsima tu ka, et klassis kuigi kaua ühe koha peal vastu pidada. Lisaks oli vaja hinge tõmmata igapäevasest harjutamisest, mis algas juba liivakastiaastatel – teised jooksid ringi, mängisid arvutimänge, mina pidin klaverit harjutama, sest õppisin muusikakoolis. Niisiis otsustasin minna õppima midagi hoopis muud, karmimat, mehisemat, samas elulist ja vajalikku. Ei jaksanud ainult nahktoolil istuda.

Kas pianisti kätega võib ka maja ehitada?

Põhimõtteliselt küll.

Aga ehitamine ja muusika, on neis midagi ühist ka?

Igatahes on. Millegi ehitamine eeldab lõppedes mingit tervikut. Sama on muusikas teosega. Rajatised koosnevad paljudest konstruktsioonidest – muusikateosed mitmest osast – või on suured tervikud. Lõpptulemusel on oma aura. Vahel võib avastada, et mõnes majas või korteris on parem õhk kui teises. Niisamuti on teosega.

Mullu lõpetasite Georg Otsa nimelise muusikakooli rütmimuusika osakonna klaveri erialal. Räägime natuke klaverist. Helilooja Aleksander Läte on seda instrumenti nimetanud pillide kuningannaks. Mis te sellest arvate?

Olen nõus. Mõned väidavad siiski, et kuninganna on orel. Mina nõustun helilooja Lätega, kuna klaveri klaviatuuri ulatus on nii lai ning sel pillil on 18. sajandist peale komponeeritud igasugust muusikat. Sel on võimalik kirjutada sümfooniaorkestrile partii, et aimu saada, kuidas teos lõppedes kõlada võiks, rääkimata väiksematele koosseisudele kompositsioonide kirjutamisest. Klaveri kõla võimsus ületab mitu korda keelpillide oma, aga just need olid sajandeid tagasi populaarseimad instrumendid.

Pärast Otsa kooli lõpetamist olete ise klaverimängu õpetama hakanud. Ent siht on pürgida edasi.

Jah. Pärast Otsa kooli lõpetamist pakuti mulle võimalust minna Nõmme noortemajja jazz-klaverit õpetama. Tegelesin sellega aastakese, ja see oli igati põnev ja viljakas aeg: õpilaste hulgas oli kaks 18-aastast noormeest, kes akordidest ega improvisatsioonist suurt ei teadnudki, kuid nende usinus ja agarus viis nad sel aastal juba Otsa kooli ridadesse, ja selle üle on mul väga hea meel.

Nüüd olen hakanud aina paremini mõistma õpetamise ja õppimise tähtsust: on ülioluline omandada algteadmised, mis võimaldavad palju sujuvamalt igakülgset muusikat teha, sellest aru saada, edasi õppida, enda suund leida, ning mis kõige tähtsam, muusikat sügavamini väärtustada, nautida. Sest inimesele meeldib ikka rohkem see, mida ta teab, see, mis on tuttav, kerge ja kodune.

Edasi plaanin õppida Amsterdami konservatooriumis, mis on Euroopa jazz-muusika meka, või Sibeliuse akadeemia maailma esirinda kuuluvas jazz'i-osakonnas, kus on õppinud ja õpivad praegugi Eesti ühed parimad jazz-muusikud.

Juba nüüd olete Eesti muusikailmas tuntud tegija. Estonian Dixieland Band, Kitselapsed, Freaky Joe, Kristi Raias y Los Chicos de Salsa ...

Neid koosseise on olnud omajagu, jah. Enamik on sellised projektikoosseisud, mida siia-sinna on kutsutud.

Märtsikuus on kombeks teha “varvasteni küündiv kummardus” Georg Otsale.

Oi, jaa! Tegemist on väga tore ja laheda kummardusega! Seda teeb kollektiiv, mille kõik artistid on tihedalt seotud Otsa kooliga, õpivad seal või on juba lõpetanud. Soleerib noormees, kelle oleme pannud Georgi rolli, ning tema kõrval on kolm võrratut naisvokaali.

Nende taga esindavad orkestraalsust saksofon ja trompet ning rütmigrupp on traditsionaalne trio: klaver, kontrabass, trummid. Selline imeline koosseis sai kokku pandud Georg Otsa sünnipäeva auks mõni aasta tagasi, kui alustasime Georg

Otsa spaas Kuressaares. Sellegi aasta märtsis tuleb mitu tänukontserti maestro auks. Kuid suur rõõm on tõdeda, et huvi Otsa repertuaari vastu on inimestel ka muul ajal, mitte ainult märtsikuus.

Mis Georg Otsa esitatud muusikas erilist on?

Georg Ots on jätnud kustumatu jälje eesti muusikasse ja selle eri žanritesse. Meie oleme suurima rõõmuga nõus tema elutöö ja pühendumuse peegeldust edasi kiirgama. Georg Otsa võimas hääl ning sama võimas emotsionaalsus muusikas ja sõnades paneb südame pekslema.

Kui hästi ta edastab laulu sõnumit väga ilusate meloodiate kaudu!

Mind võlub tema musikaalsus, mängulisus ja samal ajal tõsidus. Iga emotsiooni toob ta väga suurejooneliselt esile.

Oleme kuulnud räägitavat, et kui Otsa laul vanasti raadiost või vinüülplaadi pealt tuli, siis pidi vaikus majas olema. Aga meie koosseisus ja esituses on nooruslikku kambavaimu, särtsu ja entusiasmi, ja nii on kõlameenus Georg Otsast publikule alati positiivne elamus olnud.

Kontserti kuulama sobib tulla igas vanuses inimesel, kel huvi meelt lahutada ning head kodumaist muusikat kuulata.

Ja ikkagi. Kui tihti olete välja võtnud ehitaja kutsetunnistuse? Mida olete pärast ametikooli lõpetamist ehitanud?

Pärast ametikooli lõpetamist olen mitmel pool Eestis eramaju ehitanud, olen ehitanud Rootsis suuruse poolest kuuendal kohal olevat kaubanduskeskust, olen Soomes korterit renoveerinud ning teinud mõndagi ehitusega seonduvat veel. Kuid enamasti ikka selleks, et ellu väikest vaheldust ja värskust tuua. On hea teada, et kui kunagi on vaja endale midagi ehitada, siis teadmised ja oskused on kohe varnast võtta. Enamasti kasutan vaba aega kodus köpitsemiseks. Eramajas sellest tegevusest puudu ei tule.

Mis on teile praegu elus tähtis?

Kuna tegelen iga päev klaveri ja jazz'i, selle olemuse ja ajaloo uurimisega, on see kõige tähtsam. Õppimine ja arenemine on prioriteet. Aga väga olulised on ka lähedased, kes on alati toeks olnud. Nendeta oleks stsenaarium mitu korda tumedam.

Kus olete kümne aasta pärast? Mida ütleb süda, mida mõistus?

Väga hea küsimus. Raske öelda, kuhu need aastad välja võivad viia. Alati viib ju üks asi teiseni.

Süda ihkab ikka, et muusika tegemine läheks aina professionaalsemaks, siiramaks, ausamaks. Et muusika säilitaks ehedal kujul kõiki neid iseloomuomadusi, mis esinevad ka inimestel. Et nii interpretatsioon kui ka teos tekitaks kuulajas äratundmisrõõmu. Mõistus, südame alluv, soovib südamele pikka iga!

Kuulumine Estonian Dixieland Bandi on Aarto (pildil vasakult kolmas) muusikamaitset mõjutanud ja maailmapilti avardanud.

FOTO: Erakogu